

TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ GENEL BAŞKANI
AHMET KAÇMAZ'IN 1. PARTİ KONGRESİNİ AÇIŞ
KONUŞMASI

Değerli misafirlerimiz, Sayın basın mensupları, saygıdeğer dinleyiciler ve fedakar partili kardeşlerim.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin kuruluşunun 2 yılı doldurmasına üç ay kadar bir süre kaldı. Bu dönem boyunca Partimizin politikasının ve çalışmalarının muhasebesini Genel Yönetim Kurulumuzun Raporunda sizlere sunacağız. Ben bu açış konuşmada sizlere, Parti'nin kuruluşundan bu yana geçirdiğimiz dönemin gelişiminin anahatları ve önümüzdeki dönemin gelişme perspektifi hakkında düşüncelerimi kısaca iletmek istiyorum. Böylece, özellikle Partimiz ve sosyalist hareketimiz konularına eğilen Genel Yönetim Kurulu Raporumuzun temmellendiği maddi şartlara bir göz atmak mümkün olacağı gibi, önümüzdeki dönemde Partimizin çalışmalarına ve politikasına yön verecek kongre kararlarının oluşmasına da yardımcı olacağını umut ediyorum.

12 Mart faşizmi, dağınık ve bölünmüş sosyalist hareketimizi kapalı bir şekilde bastırıp sindirirken, kadroların ve işçi sınıfı başta olmak üzere kitlelerin, acı da olsa bazı dersler çıkarmalarına yol açtı. Yüzlerce yıldır doğu despotizmi ve onlarca yıldır burjuva diktatörlüğünün gaddarlıkları altında yaşayan halkımız, faşizmin ne menem bir şey olduğunu, bizzat yaşayarak gördü. 12 Mart faşizminden çıkıldığında, sosyalist potansiyeli teşkil eden unsurların pek çoğu, artık, işçi sınıfı başta olmak üzere geniş kitlelerin sömürü ve baskıya karşı örgütlü mücadelesinin, gerçekleştirilmesi gereken ilk hedef olduğunu görüyor ve özellikle kalıcı, sağlam örgütlenmenin yollarını arıyordu. Başta işçi sınıfımız olmak üzere emekçi halkımız ise faşizme ve demokrasi düşmanlarına karşı tepkilerini gösteriyorlar, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin üçlü bir şekilde gelişip serpilebileceği bir ortamı vad ediyorlardı.

14 Ekim 1973 seçimleri, kitlelerin özlemlerinin somut kanıtı oldu. Halkımız, özellikle şehirliler yani işçiler ve küçük burjuva aydınları, kesin olarak faşizmin karşısında yer alıyorlar, o dönemde burjuva demokrasisinin teminatı olarak gözüken sosyal demokrasiyi tercih ediyorlardı. Bu gelişme dinamizminin etkisi öylesine çarpıcı idi ki, egemen güçlerin kendi aralarındaki pay kavgalarının sebep olduğu çelişkilerden de yararlanan sosyal demokrasi, demokrasi düşmanı bir partiyi yanına alarak siyasi iktidarı elde edebiliyordu.

Sosyal demokrasi, seçimlerin hemen arkasından sağa doğru kaymaya başlamıştı. Seçimlerde demokrasiden yana güçlerin hemen tamamının desteğini sağlamış ve şimdilik sol görünmeye pek ihtiyacı kalmamış olan sosyal demokrasinin iktidar olabilmesi için artık bir ölçüde sermayeye şirin gözükmeye gerekliyordu. Oya iktidar öncesinde, sosyalistlerin de desteğini alan ve bunu sağlamak için pek çok sosyalizan slogana sahip çıkan CHP, egemen güçlerin önemli bir bölümüne asla iktidarın teslim edilmesini gereken bir parti olarak görülüyor ve bunun için Ankara Otellerinde çeşitli "hesaplar" yapılıyordu. Buna karşılık sosyal demokrasi, sermaye için en elverişli şartların kendi iktidarında yaratılacağını vurgulamaktan geri durmuyordu. Bunları söyler, ve daha sonra iktidarında uygularken, son derece samimi davranan sosyal demokrasinin bu tutumları, tabandaki pek çok samimi demokrat ve küçük burjuva ilericiileri tarafından, CHP'nin, sol politika izleyecek tek başına iktidarına giden yolda verilmiş tavizler olarak görülüyordu.

Oysa sosyal demokrasi hiç de seçimler öncesinde söylediği gibi "solcu" bir politika izlemeye niyetli olmadığını, zaten niyetli olsa bile bunun maddeten mümkün olamayacağını kısa sürede gösterdi. İktidara gelmeden önce, mevcut kapitalist düzenin birbirini tanımlayan iki temel ekonomik sektörüne, devlet işletmeciliğine ve özel girişimcilığe karşı "üçüncü" bir alternatifi, halk sektörünü öneriyordu. İktidara geldiğinde bu önerinin sadece politik bir "değeri" olduğu, hiçbir maddi temeli olmadığı -ki bunu sosyalistler çok daha önceden söylemişlerdi- hem sosyal demokrasiye bel bağlayanların bir kısmı, hem de, CHP yöneticilerinin bir kısmının bizzat kendileri tarafından tespit ediliyordu. O halde, siyasi iktidarın temel görevi olan ekonomiyi yönlendirmek için, ekonominin işleyişini kontrol edenlerin eline bakmaktan başka çare kalmıyordu. CHP'nin, tekelleci sermayenin ekonomi politikasını uygulamaktan başka bir "çözümü" yoktur.

CHP'nin ekonomi politikası, sosyal kanunların şaşmaz determinizmiyle sosyal politikasını da tayin etti. Sosyal demokrasinin kısa süren iktidarı süresinde işçi sınıfının İskenderun, Tarsus, Nazilli, İstanbul vb. yerlerdeki hareket ve direnişleri, hemen aynen başka dönemlerde olduğu gibi zorla ve zulünle bastırıldı. 12 Mart'ın çekilişinden sonra işçilere karşı panzerli coplular ve askeri birlikli bastırma ameliyeleri, ilk defa CHP iktidarı döneminde başladı. Öte yandan CHP iktidarı dönemine rastlayan Kıbrıs'ın istilası, milliyetçiliğin, halk katlarında da bir hayli kuvvetli olduğu ülkemizde, CHP'nin sermayeye yaklaşmasını büyük ölçüde hızlandırdı. CHP, şovenizmin getirdiği puslu ortanda ve Kıbrıs'ın fethinin "çoşkusunun" alacakaranlığında enekçi halkın hemen hiçbir tepkisini çekmeden ondan uzaklaştı, sağ sosyal demokrat bir politika izlemeye başladı. CHP'nin kısasüren iktidar döneminde

işçi sınıfına hiçbir şey getirilmediği gibi, uygulanan taban fiyat politikasının köylülerin aşağı tabakalarından çok üst tabakalarına ve büyük toprak sahiplerine yaradığı zamanında gösterildi. Gene sosyal demokrasiye belki de en büyük desteği sağlayan ve onun ilerlenmesinde önemli katkıları bulunan şehir küçük burjuvazisine de seçimler öncesinde yaptığı vaatlerin hiçbirini yerine getirmedi.

Bütün bunlara karşılık, daha sonraki MC döneminde yokedilmeye çalışılan nisbi bir demokratlaşmaya tanık oldu bu dönem. Gerçi, özellikle sosyalistler üzerindeki keyfi ve antidemokratik uygulamalar, bir ölçüde 12 Mart'ın getirdiği alışkanlıkların yadigarı olarak bu süre boyunca da devam etti. Biz bunları partimizin pratiğinden somut olarak biliyoruz. Ama yine Partimizin pratiğinden gördük ki, MC iktidarı dönemindeki baskı ve zulüm, kitlelere uygulanan terör ve yıldırma, sosyal demokrasinin iktidarındaki nisbi demokrasinin nisbiliğini de tamamen ortadan kaldırmaya yöneliktir.

Bir yandan sosyal demokrasinin, kendisini mazur gösteren koltuk değnekli iktidarının kısa sürede sona erışı, öte yandan geniş yığınların önemli bir kısmının soğuduğu ve yine önemli bir kesiminin soğunmaya yüz tuttuğu faşist veya halk düşmanı partilerin MC koalisyonu olarak iktidara gelişleri, CHP'nin gerçek yapısının ve toplumsal fonksiyonunun, geniş kitleler tarafından bilince çıkartılmasını önledi. Hatta MC zulmünün azgınlaşması karşısında sosyalist hareketimizin güven vernekten uzak yapısından da ötürü, demokrasinin yegane teminatı olarak görünmeye devam etti, hala daha ediyor !

MC döneminde olup bitenleri uzun uzadıya anlatmayı burada yersiz görüyoruz. Bunları hepimiz yaşadık, yaşıyoruz. MC'nin halk düşmanı niteliği ve faşizm tezgahlayıcısı olduğu artık geniş kitlelerce de iyiden iyiye anlaşılıyor. Son 12 Ekin seçimlerinin sonuçları, bunun somut örneği.

MC iktidarı emperyalizme bağımlı kapitalist bir gelişmenin, Türkiye için nasıl bir gerici çözüm olduğunun gözler önüne serilmesine de vesile oldu. Dünya kapitalist sisteminin krizini atlatmak için çabalayan emperyalist metropoller, Türkiye ekonomisini bütünüyle kontrollerine almak için daha da özen gösteriyorlar. Türkiye'nin kendi çizdikleri doğrultuda ve sınırlar içinde kapitalistleşmesini yönlendirmeye çalışırlarken, bir yandan da kendi aralarındaki mal ve sermaye pazarı rekabeti kavgasında, yurdumuz üzerinde çeşitli dolaplar çeviriyorlar. Kıbrıs politikasının Dünya ölçüsünde yaratmış olduğu yalnızlığa, ambargodan, üs pazarlıklarına, silah imalatından rüşvetlere kadar uzanan, kapitalizmin "faziletleri" eklenerek halkımızın onuru ayaklar altına alınıyor. Bir sömürü düzeni olan kapitalizmin, zaten yapısal hastalıkları olan yolsuzluk rüşvet vb. olayları, bütün dünyadakine paralel olarak ülkemizde de ayyuka çıkması, artık evrensel bir sistem olarak tam bir kokuşmuşluk içinde olduğunun

somut belirtisi olduğu gibi, kapitalizmin Türkiye için de bir çözüm yolu olmadığını' geniş kitlelerin bilincine yansımına sebep oluyor.

Bütün bunlar ortada iken, kimileri, mevcut kapitalist üretin ilişkilerinin, Türkiye'nin sanayileşmesine yol açtığını, böylece üretici güçlerin gelişmesini mümkün kıldığını öne sürerek, mevcut düzenin savunuculuğunu yapıyorlar. Marksist terminolojiyi de kullanarak şunu demeye getiriyorlar : "devrim için gerekli objektif şartlar yoktur, mevcut düzenin reformlarla yürütülmesi, yegane çıkar yoldur. Devrincilik maceracılıktır ! "

Kullanılan terminolojinin ve mantığın kısmen "bilimsel" olması bazı kafaları bulandırıyor. Madem ki sanayileşiyoruz, yani üretici güçler gelişiyor, ve madem ki mevcut mülkiyet ilişkileri bu imkanı sağlıyor, böylesi bir durumda, bu ilişkileri değiştirmeye çalışmak bilinsellik değil, maceracılık olmaz mı ?

Emperyalizme bağımlı sanayileşmenin, gerçek bir sanayileşme olmadığı, ülkedeki gelişim potansiyelini çarpıtarak ve tahrip ederek, acube bir yapı ortaya çıkardığı, nisbi bir gelişmeye yol açsa bile üretici güçlerin tam bir serpilip gelişme göstermesine engel olduğu için, üretici güçlerin gerçek anlamda gelişmesi demek olmadığı çok yazılıp söylendi. Ben bu konuda gözden kaçırılan bir noktaya parmak basmak istiyorum.

Böylesi sanayileşme tahlillerinde genellikle meseleye tek yanlı bakılıyor ve üretici güçler denirken teknik belirleyici tek faktör olarak alınıyor. Üretici güçlerin içinde teknik kadar önemli yeri olan insan çoğu kez unutuluyor.

Bugün mevcut üretin ilişkileri, teknik üretici gücünün nisbi de olsa gelişmesi için imkan sağlayabilir. Buna karşılık, aynı mülkiyet ilişkileri insan üretici gücünün ve onun kapitalist toplumdaki maddi özü olan işgücünün gelişmesi karşısında büyük bir engel teşkil ediyor. Bunun, işçi sınıfımızın içinde olduğu, sınıf mücadelesinden somut olarak izliyoruz. İşçi sınıfımızın sömürüye karşı yürüttüğü ekonomik mücadele, bir yanıyla işgücünün değerinin süratle yükselmek eğilimi göstermesine dayanıyor. Mevcut tekelci mülkiyet ilişkileri, her geçen gün işgücünün iyileşmesi ve değerinin yükselmesi şeklinde ortaya çıkan insan üretici gücünün gelişmesi karşısındaki en büyük engel haline geliyor. Sosyalleşmiş üretici güçlerin gelişip serpilmesini sağlamak için, az sayıda özel elde toplanmış tekelci mülkiyetin kollektif mülkiyetle değiştirilmesi gerekiyor.

Bütün bunlar, mevcut düzeni, reforme ederek, yani mevcut tekelci mülkiyet ilişkilerini özde koruyarak sürdürmenin nasıl bir açmaz olduğunu, yani ister liberal, ister sosyal demokrat olsun sermayeci bir yönetimin ülkemizi objektif olarak geliştiremeyeceğini bir başka açıdan da ispat eder.

Ve aynı zamanda işçi sınıfımızın, halkımızın topyekun kurtuluşunun objektif olarak öncüsü temel gücü olduğunu ortaya kor.

Ama bu objektiflikler yeterlidir ? Yetmediği, yetmeyeceği bilinir. İşçi sınıfının bilimi, bize bu objektif şartların subjektif şartlarla tanımlanması gerektiğini, sosyalistlerin görevinin de bu ve sadece bu olduğunu, alfabenin a'sı olduğunu öğretir. Ve işte bugün içinde yaşadığımız dönem, objektif şartların, subjektif şartlarla tanımlanıp bütünleştirilmesinin gelişmelerine ve sancularına tanık olmaktadır.

Meselenin böyle genel hatlarıyla konması, bize somut pratiğimiz ve politikamızın tespiti için yeterince yol göstermez. Ayakları yere basan bir politika programlayıp izleyebilmek için, günümüzü doğru değerlendirip tespit etmeniz ve geleceğe bu somutluktan bakmanız gerekiyor.

Kongremiz alacağı kararlarla, 2 yıllık bir dönem için Partimizin çalışmalarına yol göstermek ve ışık tutmak göreviyle yükünlüdür. Ben de sizlere mevcut durumdan hareket ederek, önümüzdeki 2 yıllık dönemi nasıl değerlendirdiğimiz hakkındaki görüşlerimi . kısaca anlatmayı deneyeceğim.

Dünya devrimci sürecinin kazanmakta olduğu başarılar her geçen gün daha ileri boyutlara varıyor, emperyalizm günden güne, kaçınılmaz sonuna doğru yaklaşıyor. Dünya devrimci sürecini oluşturan üç antiemperyalist gücün, dünya sosyalist sisteminin, uluslararası işçi sınıfı hareketinin ve ulusal kurtuluş hareketinin birliği ve dayanışması daha bir pekişiyor. Gerileyen emperyalizmin sömürü ve tahakküm alanları her geçen gün biraz daha da daralırken barış düşmanları ve faşist yönetimler dünyanın dört bir köşesinde yenilgiye uğruyorlar.

Gittikçe sıkışan emperyalizmin, bunalımdan ve kaçınılmaz sonundan kurtulmak çarpınışlarıyla daha saldırgan olması beklenilmelidir. Dünyanın dört bir yanında uğradığı hezimetlerden sonra, Ortadoğu'da tutunmaya çalışan emperyalizmin ülkemizdeki etkileri de bu olguya paralel yürünmektedir. Emperyalizmin başta ABD olmak üzere, kendisine bağımlı geri ülkeleri kaybetmek, bu gibi ülkelerin ilerici hareketlerini etkisiz kılmak ve sindirmek için ne gibi caniyane planlar ve uygulamalar içinde olduğu artık herkesin bildiği bir gerçek. Emperyalizm emellerini gerçekleştirmek için bir yandan kendi imkanlarını seferber ederken, bir yandan da bağımlı ülkelerin, kendisiyle tam bir çıkar birliği içinde olan gerici egemen güçleriyle ittifak kuruyor.

Ülkemizde de emperyalizm ve yerli ortakları, halkımızın sömürülmesinde, onun üstündeki tahakkümün ve zulmün yoğunlaştırılmasında tam bir işbirliği içindeler. 12 Mart döneminde sosyalist ve demokratik güçleri derece derece ezen faşizm, bugün de emperyalizmin ve yerli egemen güçlerin zaafalarını

gidermek amacıyla yeniden tezgahlanmak isteniyor.

Dünya kapitalist sisteminin içinde bulunduğu krizden de etkilenen Türkiye ekonomisi büyük bir açmaz içinde. Çeşitli uluslararası ilişkiler yolundan gerçekleşen emperyalist sömürü, emekçi halkın yarattığı değerlerin bir kısmına doğrudan, dolaylı el koyarak, halkımızın yararına kullanılması mümkün kaynakları daha baştan azaltıyor. Buna ilaveten gözü doymaz küçük bir sömürücü azınlığın alabildiğine ve hesapsız lüks tüketimi ve dışa bağımlı kapitalist gelişmenin sonucu büsbütün azıtan ekonomik anarşinin sebep olduğu, mevcut kaynakların heder edilmesi, yatırım ve istihdam imkanlarını iyice daraltıyor. Bütün bunlara bir de dış kaynak yetersizlikleri eklenince, Türkiye ekonomisi kısır bir döngü içine giriyor. İşsizlik ve pahalılık bir afet halini alırken, mevcut egemen güçlers kısıtlı burjuva demokrasisi ile dahi yetinmeyip, kurtuluşu faşist diktatörlüklerde arıyorlar. Bütün bu açmazlar ve kargaşa, ülkemiz egemen ve sömürücü güçlerin kendi aralarında da amansız bir çekişmeye girmelerine neden oluyor.

Geçmiş dönemde topraktaki kapitalistleşmede önemli adımlar atan Türkiye burjuvazisi, bugün dışa bağımlı sanayileşmenin şampiyonluğunu yapıyor. Banka, sanayi ve büyük emlak kodamanlarından oluşan tekelci burjuvazi, dar bir finans kapitalistler oligarşisi, sömürücü egemen güçlerin başını çekiyor. Bu zümre de kendi içinde homojen değil. Sömürüden fazla pay alma kavgası bu zümre içinde farklılaşmalara neden oluyor. Bu zümrenin, en gerici, en şoven, en gözü dönmüş kesimi açık kapalı bir faşizmin uygulanmasından yana bir siyasi çizgi izlerken, daha "liberal" olan bir diğer bölümü ise kısıtlı burjuva demokrasinin devamını savunuyorlar. Birinciler kendilerine, kapitalizm öncesinin artığı tefecileri, toprak ağalarını, tüccarları ve özellikle bunlardan gönümlü müze adapte olmuş acenta, bayi vb. aracılıları yandaş alırlarken, ikinciler tekelci baskıdan bunalmış kurtuluşu tekelciliğe kapağı atmakta gören orta burjuvazinin diğer kesimlerinin desteğini sağlamak istiyorlar. Birincilerin siyasi çizgisi, bugün MC koalisyonunda somutlanıyor. Buna karşılık, ikinciler, MC partilerinin bir bölümünü reddederken, bir bölümünün özellikle eskiden beri başta gelen temsilcileri olan AP'nin kısıtlı burjuva çizgisine çekilmesine çalışıyorlar. Bu ikinci kesim, öte yandan AP'nin bundan böyle tek başına sandıksal iktidar şansı olmadığını da açıkça tespit ettiklerinden Türkiye tekelci burjuvazisi açısından istikrarlı bir siyasi yönetimin, sosyal demokrat bir iktidarla da sağlanmasının mümkün olacağını görüyorlar ve sosyal demokrasinin bu amaca hizmet edecek şekilde yönlendirilmesinde ve sağa çekilmesinde rol oynuyorlar.

Başta işçi sınıfımız olmak üzere emekçi sınıf ve tabakaların yoksullukları, acıları ve düzenden hoşnutsuzlukları hergeçen gün daha artıyor.

Toplumun tüm demokratik güçleri MC iktidarının her geçen gün yoğunlaşan keyfi yönetimine antidemokratik uygulamalarına, baskı ve zulmüne tepki gösteriyorlar. İşçi sınıfımız, sendikal mücadelesinde önemli başarılar elde ederken, antifaşist siyasetini daha da sağlamlaştırıyor. İşçi sınıfımızın en yakın müttefiki olan yoksul köylüler mevcut düzenin kötülüklerinin daha bir bilincine vararak siyasi olgunlaşma doğrultusunda yol alıyorlar. Şehirlerin ve kırsal alanların diğer küçük burjuva katları, yoksullaşmanın ve ezginin getirdiği tepki ile örgütlenme ve bilinç seviyelerini yükseltiyorlar. Başta öğretmenler olmak üzere çeşitli mesleklerden küçük burjuvalar antiemperyalist, antifaşist mücadelede daha kararlı ve bilinçli bir şekilde seslerini yükseltiyorlar. Önemli bir devrimci potansiyele sahip gençliğin emekçi ve öğrenci kesimleri arasındaki kaynaşma ilerliyor. Öğrenci gençlik, faşizmin olanca gaddarlığına ve tertiplerine rağmen demokrasi mücadelesinde direniyor. Çalışan kadınlarımız, ezilen cins olarak seslerini yükseltiyorlar ve demokrasi mücadelesine kadınların da katkılarını getiriyorlar. Doğu Anadolu halkı üzerindeki şoven baskı ve zulümden kurtulup, demokrasi mücadelesinde yerini almak için hızla harekete geçiyor.

Bütün bunlar, emperyalizmin ve yerli ortaklarının sömürü ve baskısına karşı toplumsal muhalefetin ana hatlarını oluşturuyorlar. Önümüzdeki dönemin objektif şartları, egemenlerin açmazlarının daha da derinleşeceğini gösterdiğine göre, toplumsal muhalefetin de daha yükselmesi kaçınılmaz olacaktır.

Ülkemizde toplumsal muhalefetin öncüsü, objektif olarak işçi sınıfımızdır. Ancak işçi sınıfımızın siyasi örgütlenmesinin zayıflığı ve dağınıklığı toplumsal muhalefetin siyasi odaklaşmasının sosyalizmde değil, sosyal demokraside olmasına yol açmaktadır. Sosyal demokrasi, özellikle 12 Mart faşizminden çıkışta örgütlü bir sosyalist hareketin hemen hiç etkin olmaması dolayısıyla kazanmış olduğu "demokrasi havariliği" avantajını gayet iyi kullanarak geniş yığınların "umut"u olmaya devam etmektedir. Öte yandan sağ kanat sosyal demokrasinin güdümündeki CHP, bir kısım egemen güçlerin kuşkusunu çekmekten sıyrıldığı gibi, iktidar alternatifi haline de gelmiştir. Başa geçtiğinden beri sömürü ve baskı politikasını daha yoğunlaştıran ve gün geçtikçe kitlelerin desteğinden uzaklaşan MC iktidarı hırçınlaşmakta, hırçınlaştığı ölçüde kitlelerden ve giderek bazı sömürü ve egemen çevrelerden tecrit olmaktadır. Normal olarak 1977 sonbaharında yapılması gereken seçinlere birbuçuk yıl bir süre kalmıştır. MC'nin bu süre boyunca dayanması oldukça zordur. Ancak, geçen yıl olduğu gibi bu yıl da tarım mahsulu olağanüstü iyi olduğu takdirde -ki böyle tahmin edilmektedir- 1977 ekimine dek dayanması mümkündür. MC ister dayansın, ister dayanmasın şimdilik gözüküyor, bir erken seçin ihtimalinin zayıflığıdır. Bunun yanında, son gelişmeler,

mevcut parlamentodan sosyal demokrat veya, onun başını çektiği bir iktidar çıkarmanın henon imkansız denecek ölçüde zor olduğunu göstermiştir. MC, halkın yükselen muhalefeti ile düşürülse bile muhtemelen MC'nin fonksiyonlarını yüklenecek bir karma hükümet işbaşına geçecektir.

Şu halde önümüzdeki gelişme perspektifini kısaca özetlersek, emperyalizmin ve egeen güçlerin açmazı derinleşecek, buna bağlı olarak MC'nin zulmü artırılmak ve faşizan tirmanış daha da hızlandırılmak istenecektir. Buna karşılık halkın muhalefeti daha da yükselip güçlenmeye namzettir. Bu muhalefetin, önümüzdeki geçişlere değin sosyal demokraside somutlanması ve konsantre olması büyük bir ihtimaldir. 1977 sonbahar seçimleri sonucunda sosyal demokrasinin tek başına iktidarı mümkündür. Sosyal demokrasinin tek başına iktidarı mümkün olmadığı takdirde siyasi "istikrarsızlığın" daha fazla sürmesine pek imkan olmayacağı için, iktidar yine de sosyal demokrasinin başı çektiği bir "çözüm" zorlanacaktır.

Sosyal demokrasinin iktidarı başta işçi sınıfımız olmak üzere geniş yığınlara, önemli dersler getirecek ve onlara kurtuluşlarının gerçek yollarının bilincine varmaları ve gereklerini yerine getirmeleri için olağanüstü bir ortam sağlayacaktır. İşte bu anda, bu ana kadar ki çalışmalarıyla, geniş kitlelere devamlı hitap etmiş ona kurtuluşun gerçek yolunu göstermiş ve bu konuda üstüne düşenleri fedakarcı ve bihakkin yerine getirmiş bir sosyalist hareket, toplumsal muhalefetin odağı olma sürecine süratle girecektir. Onun için partimiz, önümüzdeki seçimlere kadarki dönemi gayet iyi değerlendirmeli bıkmadan usanmadan, kitleleri bir yandan MC zulmüne ve sömürüsüne karşı harekete geçirirken, bir yandan da sosyal demokrasinin içyüzünü ve gelecekteki tavrını göstermeli, kitleleri devamlı uyarmalı, ileride onların güvenini kazanacak bir tutum içinde olmalıdır. Böylesi bir politika izlenirken elbetteki, halk düşmanı MC partileri ile CHP aynı kaba konmamalı, CHP sosyal demokrasisinin halkın kurtuluşunu hiçbir zaman gerçekleştiremeyeceği gözler önüne serilirken, sosyal demokrasinin, MC despotizminden farkı ve toplumsal olarak ondan daha ileri olduğu açıklanmalıdır. Ama sosyalistler, işçi sınıfının bağımsız politikasına titizlikle sahip çıkmalı, işçi sınıfının nihai çıkarlarını hiçbir zaman gözden uzak tutmamalı ve halkımızın topyekun kurtuluşunun işçi sınıfımızın kurtuluşu ile birlikte olacağını göstermeyi asla ihmal etmemelidirler. Ve işçi sınıfının bağımsız politikasını önümüzdeki genel seçimlerde mutlaka hayata geçirmelidirler. Unutulmamalıdır ki daha bu günden işçi sınıfının ileri unsurları başta olmak üzere toplumsal muhalefetin önemli bir bölümü sosyal demokrasiden fersah fersah ilerdedir, ve sosyalist hareketin toplumsal muhalefetin siyasi planda başını çekmesi için var güçleri ile çaba göstermeye hazırdırlar. Ancak sosyalist hareketin

dağınıklığı, bölünmüşlüğü ve onlardan kaynaklanan güven vermeyen yapısı, tercihlerin geçici de olsa sosyal demokrasiye yönelmesine yol açmaktadır.

Bütün bu anlaktıklarımızdan, önümüzdeki dönemde partinize ve sosyalistlere düşen görevlerin ana hatları tespit edilebilir.

Bir kere, açıkça görülmektedir ki önümüzdeki dönem bir evrim dönemi çalışması gerektirmektedir. Bunun başlıca nedeni, demokratik halk iktidarını oluşturacak toplumsal güçlerin son derece dağınık, örgütsüz, başıboş ve bilinç seviyelerinin düşük olmasıdır. Böyle olunca da geniş kitleler potansiyel bir güç olarak, sosyal demokrasiden umut bekler duruma düşmektedirler. Halk muhalefetinin gerçek rayına oturması için bu geçici dengeyi bozmak icap eder. Bunu sağlamak için şunlar yapılmalıdır.

- Sömürü ve baskıya karşı bağımsızlık ve demokrasi yolunda en kararlı fedakar ve sabırlı savaşçıların sosyalistler olduğu geniş yığınlara bıkmadan usanmadan devamlı mücadele ile gösterilmelidir.
- Bu mücadele içinde sosyalist birliğin oluşturulması için proleter alçak gönüllü bir tutum izlenmeli, sekterliklerden azami ölçüde kaçınılmalı, işçi sınıfının birliği ilkesinin boş bir kalıp değil hayatın ve bilimin gerektirdiği bir zorunluluk olduğu başta işçi sınıfına olmak üzere halkımıza gösterilmelidir.
- Sosyalist hareketteki evrensel ve ulusal her türlü sapma ile ideolojik mücadele ara vermeksizin sürdürülmeli, sosyalizm bir bilim olarak hayata geçirilmeli, ve bilim olarak altiltilmez gücü geniş kitlelere ispat edilmelidir.
- Her geçen gün azgınlaşan faşizme karşı mücadelede ön sırayı tutmalı ancak antifaşist mücadelenin toplumun tüm demokrasiden yana güçlerine dayanılarak ve ancak bu suretle başarıya ulaştırılabileceğinin bilinciyle, antifaşist güçbirliğini teşkil etmek için canla başla uğraşmalı, tüm sekterliklerin ve uzlaşmazlıkların üzerine gitmelidir.
- Demokratik halk iktidarını teşkil edecek, antifaşist, antiemperyalist toplum güçlerinin dayanışmasının ve birlikteliğinin sağlanması için ilk adımlar çerçevesinde de olsa girişimler başlatılmalı, kalıcı beraberlik anlamına gelen cephe'nin oluşturulmasının yolları denenmeli, her türlü sekter tavırdan azami kaçınılmalıdır.
- Güçbirliği ve cephe girişimlerinde kararlı tutumda ve önderlik görevinde güven sağ ıyabilmek için sosyalizmin bağımsız çizgisini titizlikle korunmalı, kendi dışındaki diğer muhalefet güçlerinin, derece derece burjuva ideolojisi etkisindeki çizgilerinden kendi sosyalist çizgisini ayırd etmesini bilmeli ve proleter esnekliğini asla ihmal etmeden nihai hedefi ve bu hedefin aynı zamanda toplumsal muhalefetin de

kurtuluşu olduğunu devamlı gösternelidir.

Görüldüğü gibi önümüzdeki dönemde sosyalist hareketimize ve özellikle Parti'mize büyük sorumluluklar ve ağır görevler düşmektedir. Partimiz'in ve tüm Partili kardeşlerimin bu dönemi sosyalist sorumlulukla değerlendireceğine ve bir dahaki Parti-kongremize daha güçlü, işçi sınıfımızın mücadelesinin boyutlarını çok daha ileriye götürmüş ve halkımızın sosyal kurtuluşunu daha da yönlendirmiş olarak erİştireceğine inancım tamdır.

Sosyalizmin bayrağının fabrikalarda yükseloceğı bu dönemin müjdecisi olmasını dilediğın Birinci Parti Kongremiz işçi sınıfımızın mücadelesine güç katacaktır.

Yaşasın Türkiye Sosyalist İşçi Partisi !

Yaşasın Türkiye Sosyalist Hareketi !

Yaşasın halkımızın emperyalizme ve sömürücülere karşı verdiği bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesi !

Yaşasın dünya devrim sürecinin zafere doğru ilerleyişi !

Yaşasın bütün ülkelerin işçilerinin birliğı ve halkların kardeşliğı !

YAŞASIN SOSYALİZM !